

Het is een raar verhaal, maar ook een triest en een stout verhaal. Van mijn kant dan, een stout verhaal. Het was omstreeks 2002. Ik was nog erg jong, een jaar of 24. Ik werkte voor de Franse regering en kwam net terug van het front. Mijn toestand was dramatisch. Ik had deels mijn arm verloren en was door mijn benen geschoten. Ik kwam terecht in een kliniek in Montpellier. Ik lag op een brancard. Overal spoot het bloed eruit. Ik lag daar bewegingloos en toen kwam er een grote elegante vrouw, met lange zwarte haren aanlopen. Ze keek mij aan, en ik keek haar aan, en dacht: 'Wat is dit in godsnaam?' Ik had ontzettend veel pijn, verloor liters bloed, ging bijna dood en werd toch in een oogopslag verliefd. Ik voelde meteen dat ik in goede handen was. Drie maanden hebben ze mij in coma gehouden. Anders zou ik doodgegaan zijn van de pijn. Toen ik wakker werd, was zij de eerste die ik zag. Wéér. Als een soort verschijning. We konden niet echt goed met elkaar praten, ik lag daar maar en kon niks doen maar ik zag het in haar ogen. Ik heb twee jaar in het ziekenhuis gelegen en zag haar meermaals per dag. Ik zat soms in mijn eigen wereld, van de pijn. Maar ik werd erg goed verzorgd. Zij heeft ervoor gezorgd dat ik geholpen werd door de beste artsen uit Europa. Perfect geregeld. Zij regelde dat want ze was de eigenaar van het ziekenhuis. Dat wist ik eerst niet. Ik dacht dat H. de hoofdzuster was. Ze was teder. Gaf me een kusje, op mijn wang, op mijn mond, op mijn voorhoofd. Ze rook lekker, was een vrouw met klasse. Ik kon niet met haar gaan vrijen. Dat bewaarde ze voor 'later'.

Maar op een gegeven moment kwamen militaire vrienden van me langs. Ze vroegen me: "Hey E., gebeurt er nog wat met dat 'ding' van jou?" Ze brachten me drank, sigaretten en zonder dat ik het wist regelden ze prostituees uit het militaire bordeel. Plots kwamen twee vrouwen mijn kamer binnen die het laken van mijn bed afrukten. Het werd heftig. Er zat er een boven op mijn hoofd en een bovenop mijn geslachtsdeel. Door de morfine, kon ik niet tot een hoogtepunt komen. Zij bleven lang. Op een gegeven moment kwamen er een hele groep medici binnenlopen met de broer van H., die ook arts was, als aanvoerder. Ik wist toen dat ik de lul was. Mijn hele wereld stortte in. Daarna ben ik haar nog een keer tegengekomen op de gang. Als blikken konden doden, had ze me op dat moment meteen vermoord. Ik wilde onder de grond kruipen. Ik ben er nog steeds kapot van. Als dit niet was gebeurd, was ze nu mijn vrouw geweest en hadden we een trits kinderen gehad. Maar het leven gaat door. Het is nu twintig jaar geleden maar als ik het verhaal vertel, voel ik het verdriet nog steeds. Ze was mijn redding, een heilige redding. En wat heb ik haar terug gegeven? Alleen maar pijn. Ik heb haar eigenlijk een grote dolk in de rug gestoken. Ik heb nog wel contact met een andere arts uit het ziekenhuis. Iedere Kerst belt hij mij op. Dan vraagt hij me: 'Heb je haar nog steeds in je hoofd? Vergeet haar, vergeet haar.' Dat kan ik niet. Als ze nu voor me zat dan zou ik me nog steeds kapot schamen en haar niet in de ogen durven te kijken. En tegelijkertijd zou ik willen zeggen, ja zelfs smeken: 'H., vergeef je me?'